

Foxhounds

Hermed lige en lille fortælling om vort besøg hos The Haydon Hunt. Her var vi blevet tilbudt at komme ud for at være med til at luften foxhounds, som vi havde set være til parade på Hexham racecourse lørdag. Vi skulle møde kl. 8.00, og inden da, skulle vi have fundet stedet. Det var en meget kølig og temmelig diset maj-morgen i England. Der var ca. 20 min. kørsel på de smukke og meget forskelligartede britiske landeveje, hvis man kendte området.

Vi startede en halv time før, og regnede med at være i god tid, men p.gr.a. vejr- og vejforhold var vi blevet forsinket. Dette resulterede i, at vi pludselig kørte imellem en hel flok foxhounds. Vi fandt ud af, at det var denne flok, som vi skulle have været med. Vi parkerede bilen i vejsiden og fulgte med. Hundene kom på skift hen og snusede venligt til os. De havde en lidt speciel lugt, og det synes de måske også vi havde.

”Luftningen” var begyndt. Denne foregik på landevejen, og her blev der denne morgen luftet 25 hounds. Disse gik løs og føreren dirigerede dem ved at råbe til dem, hvis de kom på afveje, hvad de faktisk sjældent gjorde. Føreren og hans søn, som også var med denne morgen, havde en pisk i hånden, som var foldet sammen. Denne var bare til skræk og advarsel. Vi så den ikke i brug. Der var to unghunde med i flokken, og disse var bundet til en erfaren hund. Dette var de til de havde fundet ud af, hvordan man skal begå sig. Hundene blev motioneret ca. 1 time denne morgen. De var kørt ud til landevejen i en specielt bygget trailer, hvori alle 51, som bestanden bestod af, kunne være i 2 etager. Den ene halvdel af hundene befandt sig i traileren, da det kun var halvdelen, som var med på landevejen ad gangen. Hundene gik fint ind i traileren og blev kørt hjem til kennelen.

Vi var inviteret med hjem på kennelen, hvor vi så hundene blive lukket ud af traileren. Herefter blev de alle dirigeret ind i én løbegård med kommandoen: ”Everybody in”. I løbegården var der et pænt rent cementgulv, og herudover blev der nu øst spandevist af koldt vand ind imellem hundene for at afkøle og rense deres poter. Dette nød hele flokken. Herefter blev hanner og tæver delt i hver sin løbegård. Vi var meget spændte på, hvordan han ville gøre dette. Skulle han til at løfte på dem alle eller hvad? Nej, dette foregik meget nemt. Føreren stod i åbningen mellem løbegården og kommanderede: ”Dogs out”, var hanner som gik ind i løbegården ved siden af. Dette gik hurtigt og det var ret imponerende at se, hvor lydige hundene var trods det, at der var så mange. Det var også imponerende, at ejeren kunne navnene på alle hundene, og at hver hund også lystrede sit navn. Hundene blev kun fodret hver anden dag, og det var desværre ikke lige den dag vi var på besøg. Fodret bestod af døde dyr, som blev hentet hos bønderne inden fodringen. Disse dyr blev kastet ind til hundene, som åd dem rub og stub. Derfor den lidt specielle lugt, som var ved hundene. Det skal lige nævnes, at alle hunde så sunde og raske ud.

Vi sluttede arrangementet med at være ude på en stor indhegnet græsmark, hvorpå hundene blev motioneret de dage, hvor der ikke lige var tid til at tage på landevejen. Det så ud til at være sjældent at hundene var her, da græsset var højt og frodigt. På denne mark var der i hver ende opsat et hundehus, hvori to tæver havde deres hvalpe. Den ene havde 2, den anden 5. Vi fik lov at få alle hvalpene ud til gennemsyn. De var som få uger gamle hvalpe er (efter min mening, ikke særlig søde) og de havde en helt speciel ”lyd”, nærmest lige som et marsvin. Hvalpene var født i et specielt indrettet rum med en stor fødekasse, hvorover der var monteret en varmelampe, som var tændt de første døgn. Når hvalpene var klar til det blev de flyttet ud i husene på marken, og når de så var 8 uger og vænnet fra moderen kom de i pleje hos familier, som gerne ville passe dem ca. et år, for at lære det sociale. Dette var nok også metoden, som skabte de rolige og medgørende hunde, som lystrede deres navn. Efter ca. et år hos plejefamilien kom hundene tilbage, og nu blev de oplært til at fungere i flokken, bl.a. ved at blive koblet til en ældre hund, og når de senere var klar til det kom de med på parforcejagt.

Parforcejagt er jagt, hvor vildtet jages til døde eller i jorden af ryttere og hunde. Denne jagtform dyrkes i vor tid i England, Skotland, Wales, Irland og i den østlige del af USA samt i de mange britiske kolonier verden over. Foxhounds kommer ind under kategorien af drivende hunde, og dette er formentlig den ældste kategori af hunde opdrættet til at forfølge et bytte. Der kræves til disse jagter robuste hunde med stor udholdenhed, og dette er foxhounds i besiddelse af. I sidste halvdel af 800-tallet vides det, at den engelske konge, Alfred den Store, over for sine børn lagde lige stor vægt på, at de fik lært salmerne og at jage med hounds.

Borderterrierne opdrættes ofte sammen med hounds, da man på jagterne har jægere med border terrier stående klar ved rævegravene, hvis ræven skulle smutte i graven eller ikke er kommet ud.

Dette var lidt om, hvad jeg fik ud af besøget hos de britiske foxhounds. En fantastisk oplevelse!. Det er næsten ubeskriveligt, hvordan det er at befinde sig midt i en mægtig flok store ildelugtende foxhounds. Prøv det, hvis i nogensinde får muligheden for det!

